ISSN 0971-278X

ప్రజాసాహితి

సాహిత్య సాంస్కృతికోద్యమ మాసపత్రిక

సంచిక : 456

వెల : రూ.25/-

మార్చి 2023

జనసాహితి ప్రచురణ

జనసాహితి ప్రచురణ

46 ఏళ్ళుగా నిరంతరాయంగా ప్రచురింపబడుతున్న

ప్రజాసాహితి

456

సాహిత్య సాంస్కృతికోద్యమ మాసపత్రిక

సంపుటి : 46
సంచిక : 8
మార్చి 2023

website : www.prajaasaahithi.com

ఈ సంచికలో...

ప్రధాన సంపాదకుడు : కొత్తపల్లి రవిబాబు ఫోన్ : 9490196890 E-mail : ravibabujs@yahoo.co.in

చందాలు, పుస్తకాలు పంపవలసిన చిరునామా :
డా॥ బి. అరుణ, జనసాహితి ప్రధాన కార్యదర్శి
జనసాహితి కార్యాలయం : ప్రజాసాహితి
30–7–6, అనపర్తివారివీధి, అన్నదాన సమాజం రోడ్డు,
దుర్గాఅగ్రహారం, విజయవాడ – 520002.
ఫోన్ : 70759 57010 prajasahithi1977@gmail.com

రచనలు పంపవలసిన చిరునామా :
పి.ఎస్.నాగరాజు, సంపాదకుడు, ప్రజాసాహితి
ప్లాట్ నెం. 59, రాధాక్రిష్ణ నగర్ కాలనీ
ఆర్మీ క్యాంటీన్ దగ్గర, డగ్లస్ స్కూల్ ఎదురు వీధి,
శ్రీకాకుళం – 532001
ఫోన్ : 78936 97469 prajasahithi1977@gmail.com

ISSN INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBER
ISSN 0971-278X
LIBRARY OF CONGRESS LCCN 94903393

పుస్తక సమీక్ష

దయాస్పోరిక్ కథలు.... “లొట్టపీసు పూలు”

- చేకూరి శ్రీనివాసరావు

కవులు, రచయితలకు క్రాంతదర్శనం, తాత్త్విక స్వేచ్ఛ, ఆధునిక పోకడలు, ప్రపంచీకరణ దృష్టి, విశాలత అవసరం. బోన్సాయ్ రచనలు పాఠకునిపై పెద్దగా ప్రభావం చూపవు. రచయితలు 'ఇన్స్కేపిజం' (అంతర్ముఖీనం)తో తమ లోపలి సంఘర్షణలు మాత్రమే రాస్తున్నారు. అది సరిపోదు. సామాజిక సంఘర్షణ, బాధలను వెతికిపట్టి చూపాలి. రచయిత అనుభవం, సంఘర్షణ స్థాయిని బట్టి రచనకు ప్రదీప్తి, శాశ్వత కీర్తి కలుగుతుంది. వైయక్తిక, సామాజిక విజయం సాధించడంలో సమ్మిళితమై ఉన్న పోరాటాన్ని శీలం భద్రయ్య “లొట్టపీసు పూలు” కథల్లో ప్రతిఫలించాడు. ఈ కథల్లో రచయిత యొక్క 'దయాస్పోరిక్ దృక్పథం' ప్రధానంగా ఉంటుంది.

'మాతృభూమి నుండి చెల్లాచెదురుగా దూరంగా నెట్టబడిన జీవితాలను 'దయాస్పోరిక్ జీవితాలు' అంటారు. “దయాస్పోర” అనేది గ్రీకు పదం. అనగా “విత్తడం” అని అర్థం. 'దయాస్పోరిక్ సాహిత్యం'లో రచయితలు తమ పూర్వీకుల అనూహ్య స్థానభ్రంశం, గతాన్ని ప్రేమించడం (నోస్టాల్జియా), అస్తిత్వ మూలాలను వెతుక్కోవడం, వారి గుర్తింపు, అన్వేషణతో ప్రారంభమై వారి చరిత్రను రికార్డు చేయడం జరుగుతుంది. రచయిత యొక్క పూర్వీకుల అనూహ్య స్థానభ్రంశం లేదా వలసలు నిర్బంధమైనవి కావొచ్చు. స్వచ్ఛందమైనవి కావొచ్చు. దేశీయ, విదేశీయంగా కూడా ఈ వలసలుంటాయి. భారతీయ ప్రవాస దయస్పోరిక్ సమూహాల సాహిత్యానికి ప్రసిద్ధులైన రచయితలు వి.యస్. నైపాల్, సల్మాన్ రష్దీ, కిరణ్ దేశాయి, భారతీ ముఖర్జీ, జంపా లహరి వంటివారున్నారు. దేశీయ వలసల గురించిన సాహిత్యాన్ని దయాస్పోరా సాహిత్యమని, దేశాంతర వలసల సాహిత్యాన్ని 'ట్రాన్స్ నేషనల్ సాహిత్యం' అనొచ్చని 'రేగడి విత్తులు' నవలా రచయిత్రి చంద్రలత ఒక వ్యాసంలో అభిప్రాయపడ్డారు.

“లొట్టపీసు పూలు” కథల్లో రచయిత శీలం భద్రయ్య తమ పూర్వీకుల మూలాలను వెతుక్కునే దయాస్పోరిక్ కథకుడిగా కన్పిస్తారు. 'ఇసపురుగు', 'కేంపుచెర్వు', 'బంచెర్రాయి', 'కర్తవ్యం', 'టముకు', 'వెలుగుచుక్క', 'తోడు', 'అగ్గువ బతుకులు” వంటి కథలు రచయిత పూర్వీకుల 'వలస జీవిత ప్రభావం' గురించి తెలియజేస్తే, 'కోదండం', 'మాయబారి', 'కొత్తదొర' వంటి కథలలో రచయిత పూర్వీకుల నిజాం వ్యతిరేక సాయుధపోరాట వారసత్వం కనబడుతుంది. నిజాం సంస్థానం భారతదేశంలో విలీనమయి 75 సంవత్సరాలు అయిన సమయంలో శీలం భద్రయ్య రాసిన “లొట్టపీసు పూలు” కథలు చర్చించాల్సిన ఆవశ్యకతను గుర్తుచేస్తున్నాయి.

ఈ కథా సంపుటిలో వలస నేపథ్యంలో అత్యంత మానవీయంగా మలిచిన ఉత్తమ కథ “అగ్గువ బతుకులు”. పేదజన పక్షపాతిగా ఉన్న ప్రతీఒక్కరూ ఈ కథ చదివాక కన్నీళ్లు కార్చకుండా ఉండలేరు. ఇది ప్రపంచ భావి ఆర్థిక, సామాజిక పరిణామాలను హెచ్చరించే కథ. గ్రామాలకు అభివృద్ధి – డీ సెంట్రలైజేషన్ జరగాలనే ఆవశ్యకతను తెలియజేస్తుంది. వేగవంత పట్టణీకరణకు ప్రపంచీకరణ, జిగేల్ మనిపించే వసతులు, ఉపాధి వంటివి కొన్ని ప్రధానకారణాలు. ఈ కథలో ఉపాధి కోసం పట్టణాలకు మారిన వలస కార్మికుల 'అస్తిత్వ సంక్షోభం' (ఐడెంటిటీ క్రైసిస్)ను బాగా చూపించారు. 2050 నాటికి పల్లెలు డీ పాపులేట్ అవుతాయి. 70 శాతం జనాభా పట్టణాలకు చేరిపోతుంది. దాంతో పట్టణాల్లో అధిక జనసాంద్రత, ఐడెంటిటీ క్రైసిస్, పలు రకాల కాలుష్యం, భారీ ట్రాఫిక్, క్రిమినలైజేషన్, జనాభా ఒత్తిడి ఉంటుంది. పరదేశాన ఇమడలేక, స్వదేశ ఆపేక్షను విడవలేక సంఘర్షణపడుతూ, స్వరపర భావనల అంచున నిలబడ్డ సరిహద్దు మనుషుల గురించి “మిడ్ నైట్ చిల్డ్రెన్”లో సల్మాన్ రష్దీ రాశారు. విప్లవ, దిగంబర కవిగా ప్రసిద్ధుడైన చెరబండరాజు 'మందు' కథలో చాలీచాలని జీతంతో విసిగిపోయి, పల్లెకు మారాలనుకునే పరమేశ్వరం పాత్రను పరిచయం చేశారు. శీలం భద్రయ్య “అగ్గువ బతుకులు” కథలో ఉపాధి కోసం గ్రామాన్ని వదిలిపెట్టి పట్నం చేరిన రాములు, రాములమ్మ కరోనా సమయంలో పట్నంలో ఉండలేక, తిరిగి గ్రామానికి

పయనమవుతారు. కన్నీళ్లు పెట్టించే కథనంతో ఈ కథ ముగుస్తుంది.

అన్ని డయస్పోరిక్ కమ్యూనిటీలు తమదైన సాంస్కృతిక స్పృహతో సాంఘిక వ్యక్తిత్వం కోసం తహతహలాడతాయి. భాష, మతం, సంస్కృతులతో ముడిపడ్డ తమ పూర్వీకుల జీవితాలు రచయితలకు ప్రధాన ప్రేరణగా నిలుస్తాయి. శీలం భద్రయ్య అచ్చయిన మొదటి కథ "కేంపు చెర్వు" కథ చదివినపుడు పాఠకులకు ఈ విషయం అర్థమవుతుంది. ఈ కథ రచయిత మూలాలను పట్టి చూపించే కథ. ఈ కథకు దాశరథి రంగాచార్య "చిల్లర దేవుళ్ళు" నవలకు పోలిక ఉంది. ఇది పర్యావరణ పరంగా విశ్లేషించాల్సిన కథ. జలాశయాల నిర్మాణంలో భూములు పోగొట్టుకున్న నిర్వాసితులకు చాలినంత నష్టపరిహారం లభించకపోవడం, అనూహ్యంగా ఆ చోటు వదిలిపెట్టి వెళ్ళాల్సి రావడం తీరని బాధకు గురిచేస్తుంది. అయితే జలాశయాల పరీవాహక ప్రాంతంలో ఉన్న రైతుల గోస 'గోరు చుట్టుపై రోకటి పోటు' లాంటిది. ఆనకట్టలకు సరైన లైనింగు నిర్మాణం చేపట్టక పోవడంతో సీపెజ్ (ఊట దిగటం) సమస్య మొదలవుతుంది. దాంతో ఆ భూములు పంటలు పండక నిరుపయోగంగా మారుతాయి. ప్రభుత్వ సాయం ఉండదు. భూములకు విలువ కూడా ఉండదు. నిర్వాసితులకు ప్రభుత్వ సాయం ఎంతో కొంత అందినా, వీరికి అది కూడా దక్కదు. కొల్లాటరల్ డ్యామేజీ గురించి చర్చించాల్సిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. నర్మదానదిపై భారీ ఆనకట్ట నిర్మాణం గురించి పునరాలోచించాలని మేథాపాట్కర్, బాబా ఆమ్టే లాంటివాళ్ళు జాతీయస్థాయిలో పోరాడారు. ఉత్తరాఖండ్ లోని జోషిమఠ్ పట్టణంలో కాలువలు తవ్వి లైనింగ్ మరిచారు. దాంతోఅదిప్పుడు సీపెజ్ సమస్య వలన రోజు రోజుకు భూమి కుంగిపోతుంది. ఈ కథలో శివుడుపాత్ర ఆధునిక భావాలున్న పాత్ర అంటాను. అతని తిరుగుబాటు కేవలం గ్రామ ప్రజలయొక్క నష్టపరిహారాన్ని కాజేయాలనుకున్న దొరపై మాత్రమే కాదు, పర్యావరణ ప్రభావంపై కూడా అని నా అభిప్రాయం.

బతుకు తెరువుకు మస్కట్కు వలస వెళ్లి దొంగతనం నెపంపై అక్కడే చిక్కుకున్న యువకుడు సైదులు భార్య నర్సమ్మ కథ "ఇసపురుగు". వలస జీవితం ఇద్దరినీ విడదీస్తుంది. భర్త ఎన్నటికీ తిరిగిరాడనే శోకంతోనున్న నర్సమ్మ, భర్తను రప్పించడానికి అవసరమయ్యే ఆర్థికసాయాన్ని పటేల్ దగ్గర కోరుతుంది. అతని కోరికపై తన శీలాన్ని సైతం తాకట్టు పెట్టడానికి సిద్ధపడుతుంది. వి.ఎస్. నైపాల్ రాసిన 'ఏ హౌస్ ఫర్ మిస్టర్ బిశ్వాస్'లో 'ఎన్నటికీ తిరిగి వెళ్ళలేని స్వదేశీ భావోద్వేగం' ఉంటుంది. వీటిని చదివినపుడు ఈ పాత్రలు పడే సంఘర్షణ, భావోద్వేగం పాఠకుని గుండెలోతులకు తప్పక చేరుతుంది. 'ఇసపురుగు' కథలో రెండు విషయాలున్నాయి. ఒకటి మహిళాభ్యుదయం, రెండవది నిజాం కాలంనాటి ప్రజల దుస్థితి, పటేల్ దోపిడీని తెలియజేస్తాయి. జాగీర్దార్లు, వారి తాబేదార్లు మహిళలను బలవంతంగా చెరబట్టడం, ఉంపుడుగత్తెలుగా ఉంచుకోవడం సామాజిక హోదాగా భావించేవారు. మహిళల అవసరాలు, బలహీనతలను ఎరగా చూపి లోబరుచుకోవడం, వేధించడం జరిగేది. నేటికీ ఈ దుస్థితి వివిధ రూపాల్లో ఉంది. ప్రభుత్వ, ప్రైవేటు, సామాజిక, రాజకీయ వ్యవస్థలు సమష్టిగా వారికి అండగా ఉండి మహిళల రక్షణను బలోపేతం చేయాల్సిన అవసరం ఉంది.

నేడు ప్రచారంలో ఉన్న 'క్షీణ సంస్కృతి' స్త్రీ రక్షణకు మరో అతిపెద్ద సవాలు. దేశంలో షేర్ షా సూరి 'పట్వారీ వ్యవస్థ'ను ప్రవేశపెట్టగా అక్బర్ మరింత మెరుగుపరిచాడు. బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం 1814లో సవరణలు చేసినా, మౌలిక స్వరూపంలో మార్పు లేదు. యాజమాన్య రికార్డులు, పంటల ఉత్పత్తి రికార్డు, వ్యవసాయ సంబంధ పన్నులు వసూలు చేయడం వీరి ప్రధాన బాధ్యతలు. దేశమంతటా వివిధ పేర్లతో ఉన్న ఈ వ్యవస్థ రాను రాను గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో ఆధిపత్య దోపిడీదారు వ్యవస్థగా మారింది. నిజాం రాజ్యంలో పటేల్, పట్వారీ వ్యవస్థ నిరంకుశ బూర్జువా వర్గంగా మారడంతో, ఈ దోపిడీకి వ్యతిరేకంగా రైతాంగ సాయుధ పోరాటం జరిగింది. ఉమ్మడి ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో ఎన్.టి.ఆర్ ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్నప్పుడు 1983 లో 'పటేల్, పట్వారీదారీ విధానం' రద్దు చేశారు. అయితే ఈ కథ చారిత్రక నేపథ్యంలో పరిశీలించినపుడు క్రోనాలజికల్ సింక్రనైజేషన్ (కాలమాన సమన్వయం) లోపం జరిగినట్టుగా ఉంది. ఉపాధికోసం వలసలు సమీప గ్రామాలకే ఉండేవి. మస్కట్ వంటి దూరప్రాంతాలకు తక్కువగా ఉండేవి.

వలస నేపథ్యంలో మరో కథ "తోడు". ఈ కథ కూడా ఎండిన హృదయాలను కూడా నిండుగా కన్నీళ్లను కురిపించే కథ. "బాధలు సైన్యంలా వాహినిలా వస్తాయి" (When sorrows come they come not in single spies but in battalions.) అని షేక్స్పియర్ అన్నట్టు ఈ కథలో రామలింగం పాత్ర మలచబడింది. "నేను రాను బిడ్డో.. సర్కారు దవాఖానకు.... అని ఒక సినిమాపాటలో పాడినట్టు వైద్యం పట్ల నేటికి ప్రభుత్వాల నిర్లక్ష్యాన్ని గుర్తుచేస్తుంది. ప్రభుత్వ ఆసుపత్రుల్లోని అమానవీయతను ఈ కథలో చెప్పారు. అంతే కాకుండా కథలో ప్లాస్టిక్ రావడంతో తోలు చెప్పులు, ఆ వృత్తి మూలనపడుతుంది. మార్పు నిరంతర ప్రక్రియ. సాంకేతిక యుగంలో ఈ మార్పు ఇంకా వేగంగా ఉంది. పేదలు సాంకేతిక అనివార్యపు మార్పును గ్రహించకపోతే వారి ఉపాధిపోయి వాళ్ళు ఇంకా పేదవాళ్ళుగా మారే అవకాశం ఉంది. రచయితలు ముందుగానే గమనించి హెచ్చరిస్తే అట్టడుగువర్గాలకు లాభదాయకంగా ఉంటుంది. కథా రచయితగా శీలం భద్రయ్య ఈ కథ ద్వారా సామాజిక బాధ్యతను తీసుకోవడం ఆనందంగా ఉంది.

సమాజంలో అధిక సంఖ్యాకులు శ్రామికులు. వీరు పోరాడి విప్లవాన్ని సాధిస్తారు. ఆ విజయాన్ని బూర్జువా శక్తులు ఆక్రమించుకుంటాయి. రైతాంగ సాయుధపోరాటం, నిజాం వ్యతిరేకోద్యమ కాలం పాలనాధికారం మార్పుచెందే కాలం. ఒక ప్రభుత్వం మరొక ప్రభుత్వంతో తలపడుతున్న సమయం. సాంప్రదాయ రాచరికవ్యవస్థ అంతమై, నూతన రాజకీయ వ్యవస్థ ఏర్పడినా నేటికీ అట్టడుగు ప్రజలకు న్యాయం జరగలేదనే

ఊహావాస్తవికవాదంతో (Utopian Realism)తో ఈ సంపుటిలో కథలున్నాయి. జపాన్ సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా, చైనా ప్రజలు నిర్వహించిన పోరాటంలో ఏ జాతి విముక్తి పోరాట లక్షణాలున్నాయో నిజాం వ్యతిరేక పోరాటానికి అవే ఉన్నాయి. నిరంకుశ వ్యవసాయ విధానాలు, భూమంతా ఒక్కరి చేతుల్లోకి వెళ్ళడం ద్వారా గ్రామీణ ఆర్థిక, సామాజికపరమైన మార్పులు తీవ్రంగా సంభవించాయి. 'భూమి కోసం, భుక్తి కోసం, విముక్తి కోసం' ప్రజలు నడుంబిగించారు. "దున్నేవానిదే భూమి" అనే నినాదంతో కమ్యూనిస్టులు ప్రజలను ఐక్యపరిచి భూపోరాటం నడిపారు. కానీ తరువాత కాలంలో ఈ ఉద్యమాన్ని హఠాత్తుగా నిలిపేశారు. దీనిపై విమర్శను కూడా ఎదుర్కున్నారు. తరువాత ప్రభుత్వాలు జోక్యం కలుగజేసుకోవడంతో ఆ ఉద్యమాలు చల్లారాయి. దాంతో భూస్వామ్య వర్గాలు రూపం మార్చుకొని భూమిని పేదలకు దక్కకుండా చేశాయి. ప్రజల ఉద్యమ పంథా మారింది. హింసామార్గం పట్టింది. నవీన వలసవాద, ఉదారవాద విధానాలు, ప్రపంచీకరణ ఈ ఉద్యమంపై ప్రభావం చూపడంతో చైతన్యం చల్లారిపోయింది.

ఉదారవాద సిద్ధాంతాలు ప్రజలకు మేలు చేసేవిగా కనిపిస్తాయి. అలాంటి లోపపూరిత విధానాలను "కొత్తదొర" కథలో రచయిత ఎండగట్టారు. ఈ కథలో పెంటయ్య పాత్ర 'లంపెన్' పాత్ర. (ఉద్యమాన్ని నీరుగార్చే పాత్ర). భూస్వామ్య దొరకు ఎదురు తిరిగిన ప్రజలకు నాయకుడు పెంటయ్య. తరువాత ఉద్యమాన్ని వ్యక్తిగత స్వార్థానికి, ఉద్యమాన్ని నీరుగార్చి నిర్వీర్యం చేస్తాడు. ఈ కథలో ప్రజలంటే శ్రామికులు. ఉద్యమ ఫలితం దక్కని మోసానికి గురైన ప్రజలకు ప్రతీకలు. నాటికాలానికి నేటికాలాన్ని ప్రతీకగా తీసుకొని చెప్పడం ఈ కథ ప్రత్యేకత.

తెలంగాణ పోరాట నేపథ్యంలో రాసిన మరో కథ "కోదండం". ఈ కథ చదివినపుడు అంజయ్య పాత్ర నా చిన్ననాటి సంగతులను గుర్తుచేసింది. రచయిత ఈ కథను సోషలిస్టు రియలిజంతో మలిచాడు. తెలంగాణలో కమ్యూనిస్టులు, స్టేట్ కాంగ్రెస్ కార్యకర్తలు నిజాం వ్యతిరేకపోరాటం చేశారు. ముఖ్యంగా ప్రజాపోరాటాన్ని రికార్డు చేసిన రచయితలు తక్కువ. ఈ కథలో ప్రజాపోరాటం ఉంటుంది. పిల్లలు సైతం పిడుగుల్లా మారి రజాకార్లతో వీరోచితంగా పోరాడారని తెలియజేస్తుంది. "బంచెర్రాయి" కథ చదువుతున్నప్పుడు నా బాల్యంలో చవిచూసిన తెలంగాణ పోరాట సామాజిక చైతన్య పరిస్థితులను జ్ఞాపకం చేసింది. "టముకు" కథలో దొర వీరారెడ్డి పాత్ర మనస్తత్వాన్ని ప్రత్యేకంగా చర్చించాల్సిన విషయం. 'మాయబారి' కథ తెలంగాణ సాయుధపోరాట కథనే. తిరుగుబాటుకు నాయకత్వం వహించిన కథా నాయకుడు ముత్తయ్య. రజాకార్ల నేపథ్యంలో ఉన్న 'కొత్తదొర' కథను చదివాక, ఈ కథను చదవడంలో పాఠకులకు విసుగు కలుగుతుంది. అనగా రెండు కథల్లో ఒకే రకమైన కథా నిర్మాణం, పోరాటం, సన్నివేశాలు ఉంటాయి.

"లత్త" కథ చదివితే, ఇంకా గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో బాలికలపై గల వివక్షను గుర్తుచేస్తుంది. గురజాడ 'పుత్తడి బొమ్మ పూర్ణమ్మ'లా బాల్యవివాహాలు ఇంకా పోలేదనే వెనుకబాటుతనాన్ని సూచిస్తుంది. వివాహ సంబంధాలకు పోయేటపుడు బేసి సంఖ్యలో పోవాలనే సంప్రదాయాన్ని మర్చిపోకుండా చెప్పడం రచయిత సమగ్ర దృష్టికి నిదర్శనం. ఈ కథలో మహిళకు 'ఎగనాకుడు' ఉండడమనేది మహిళా చైతన్యానికి అడ్డుగోడగా నిలిచింది. అబ్బాయి పాత్రకు 'ఎగనాకుడు'ను కల్పించి, అమ్మాయితో వివాహం జరిపించి ఉంటే, కథ ఇంకా ఆధునికతను, అభ్యుదయాన్ని సంతరించుకుని ఉండేదని నా అభిప్రాయం. ఈ కథ చదివితే సమాజంలో పురుషాధిక్యానికి ఇంకా చోటుందేమోననిపిస్తుంది. ఆధునిక తల్లితండ్రులు సంప్రదాయ విధానాలను విడిచిపెట్టకపోవడం వలన పిల్లలు పడే బాధ 'శూర్పణఖ' కథలో ఉంటుంది. కథ ముగింపులో రామారావు పాత్ర శూర్పణఖను పెళ్లి చేసుకుని ఉంటే అభ్యుదయ కోణంలో ఇంకా బాగుండేది. 'ఖూనీ' కథలో నేను అనే పాత్ర పేరును రచయిత ఎక్కడా ప్రస్తావించకుండా రహస్యంగా దాచిపెట్టాడు. కథలో 'నేను' అనే పాత్ర సృష్టి విచిత్రంగా ఉంటుంది. చివరిదాకా చెప్పకుండా ఉన్నప్పటికీ తెలివైన పాఠకుడు ఊహించగలడు. ఈ కథలో 'నేను' అనే పాత్ర రచయితదే.

శీలం భద్రయ్య కథనం ప్రత్యేక నైపుణ్యంగా ఉంది. సమ్మిళితవర్గపు (Inclusive) ప్రతినిధిగా కనబడుతాడు. కథనం ప్రత్యక్షంగా పాఠకులతో ముచ్చటించినట్టు ఉన్నాయి. భాషపరంగా విశ్లేషించినపుడు, అచ్చమైన తెలంగాణ భాష, సంస్కృతిని ఆకళింపు చేసుకొని రాసిన రచయిత అని చెప్పాల్సిందే. ఈ కథల్లో రచయిత భాష, సంస్కృతి పరంగా తెలంగాణ నేటివిటిని కాపాడారు. రచయితకు భాష సహజసిద్ధంగా వచ్చినట్టు కన్పిస్తుంది. ఈ కథల్లో ఎక్కువగా నవలా శైలిని అనుసరించాడు. ●

మహిళా ప్రధాన కమీషనర్ బర్నాలి గోస్వామిపై దాడి

త్రిపుర మహిళా ప్రధాన కమీషనర్ బర్నాలి గోస్వామిపై బిజెపి కార్యకర్తలు దాడిచేసారు. దాడిచేసినవాళ్ళు చీరను వంటిమీద దుస్తులను చింపివేసి అవమానించారు. ఈ దాడిలో 200 మందిదాకా పాల్గొన్నారు. ఆమె అంగరక్షకుడిని కూడా గాయపర్చారు. పోలీసులకు ఎన్నిసార్లు ఫోన్లు చేసినా వాళ్ళు స్పందించలేదని ఆమె అన్నారు. తాను త్రిపుర ముఖ్యమంత్రి మానిక్ సాహాకి తెలియచేసినట్లు చెప్పారు.

త్రిపుర మహిళా ప్రధాన కమీషనర్ బిజెపిలో అధికారంలో వున్న ధామ్‌నగర్ ఎమ్మెల్యే బిశ్వబిందుసేన్‌కి సహకరించకపోవడం వల్లే దాడిచేసామని బిజెపి కార్యకర్తలు చెబుతున్నారు. ●